

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 11/02/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 33

Người học Phật chưa phát tâm giảng Kinh nói pháp hay dẫn dắt mọi người thì vẫn phải luôn cùng nhau nâng cao việc học tập, cùng tuân thủ mọi phép tắc chuẩn mực trong đoàn thể để hoàn thiện bản thân. Từ đó, cùng có một tinh thần, sự cùng hiểu để chung vai gánh vác truyền thừa sứ mạng của Phật pháp, góp phần làm lợi ích chúng sanh được tốt hơn.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta ở chung trong một đoàn thể, một đạo tràng, cho dù chưa phát tâm là người dẫn dắt người khác thì mỗi người vẫn phải nỗ lực hết mình trau dồi và hoàn thiện bản thân.”***

Hòa Thượng rất hiểu tâm cảnh chúng ta, đó là mỗi cá nhân chưa hoàn toàn nỗ lực. Chúng ta cố gắng hơn một chút thì chúng sanh được lợi ích thêm một phần. Đa phần chúng ta tự cho rằng chỉ cần sống một đời khép kín có tu tập sửa lỗi, có thu nhập ổn định, có đời sống tương đối an nhàn là đủ.

Nếu các bậc tổ sư đại đức cũng như chúng ta thì không có người giúp ích chúng sanh. Hãy nhìn vào tấm gương của Bác. Nếu Bác giống như bao thanh niên khác, cũng yêu rồi cưới rồi sanh con thì ai là người cứu vớt quốc gia dân tộc. Từ vùng quê nghèo hẻo lánh Nam Đàn, Nghệ An, người thanh niên ấy có một tinh thần vượt ra khỏi một quốc gia đi đến nhiều quốc gia tiên tiến khác để tìm con đường giải phóng dân tộc.

Hòa Thượng từng nói nếu bạn muốn lãnh đạo tốt một nhóm nhỏ hay một tỉnh, một quốc gia thì tâm bạn phải đủ lớn trùm khắp một nhóm nhỏ, một tỉnh hay một quốc gia đó. Còn tâm của Phật Bồ Tát thì tận hư không khắp pháp giới, không bờ mé. Vậy thì chúng ta học Phật mà không có tâm của Phật Bồ Tát thì chúng sanh làm sao được cứu vớt. Chúng tôi thường nói với mọi người xuất phát điểm của chúng tôi thua hết tất cả mọi người. Chúng tôi ở một vùng quê nghèo, 14, 15 tuổi chưa có một bộ đồ đẹp hay một đôi giày. Thế nhưng đến dịp Tết này, không ngày nào chúng tôi không có quà để tặng. Hôm qua (mùng 1 Tết) chúng tôi tặng 2 ki-lô-gram rau và hôm nay (mùng 2 Tết) chúng tôi cắt rau tặng Hà Nội ít nhất 10 ki-lô-gram.

Hòa Thượng chỉ dạy phải biết mở rộng tâm lượng của mình. Việc này giúp chúng ta hoàn thiện năng lực làm việc của chính mình trở nên đầy đủ hơn. Nhờ đó, mình không cản trở mọi người hay khiến mọi người phải đau đầu. Cho nên Hòa Thượng nói chúng

ta chưa phát tâm làm người giảng Kinh nói pháp hay dẫn dắt mọi người thì vẫn luôn nâng cao việc học Phật, tu dưỡng của mình.

Hòa Thượng nói rằng: **“Hằng ngày chúng ta tuân thủ quy củ, phép tắc, chuẩn mực chính là chúng ta đang đào tạo chính mình”**. Nhờ đó, chúng ta xử lý mọi việc tình huống chứ không bị quên việc. Người hay quên vì nóng vội, hấp tấp. Ví dụ đã mười mấy năm nay, chúng tôi tự quy định rằng phải dậy trước 4 giờ sáng và nhất định phải đều đặn, không cho phép ngày có ngày không. Việc chúng tôi vào zoom lớp học buổi sáng cũng luôn chính xác từng ngày. Mình tập thói quen một ngày như mọi ngày, mọi ngày như một ngày. Ngày hôm nay như thế này thì 10 năm trước hay 10 năm sau cũng đều như vậy. Muốn vậy, phải qua rèn luyện. Không thể bảy ngày thì tinh tấn còn 21 ngày thì tinh tướng.

Hòa Thượng nói: **“Trong đạo tràng niệm Phật thì theo đúng một phương pháp của đạo tràng đó tạo thành một thói quen bất di bất dịch. Nỗ lực chân thật dụng công trong phương pháp đã định thì mới có thể làm đến được “Tịnh Niệm Tương Tục” – chánh niệm nối nhau”**.

Chúng ta ở trong một đạo tràng thì phải tuân thủ theo quy cách, quy điều trong đạo tràng đó; trong một hệ thống thì tuân thủ nội quy của hệ thống; và trong một quốc gia thì tuyệt đối tuân thủ pháp luật. Từ chuẩn mực nhất định đó, chúng ta phải nỗ lực dụng công ngày ngày để hoàn thiện chính mình.

Trong đạo tràng niệm Phật, nếu hôm nay chúng ta niệm cái này, ngày mai niệm cái khác hay sáng niệm cái này tối niệm cái khác thì đã tạp loạn rồi. Hòa Thượng sách tấn người niệm Phật: **“Bạn có đủ can đảm để một đời này chỉ niệm một câu A Di Đà Phật hay không?”**

Đây là điều không dễ làm vì có nhiều người thiếu lòng tin! Họ hiểu kỳ khi thấy những điều lạ lùng, càng huyền bí lại càng muốn đi theo. Trong nhà của họ vẫn thờ hình Hòa Thượng trang nghiêm nhưng họ không tin nên sẵn sàng phế bỏ 10 năm nghe pháp Hòa Thượng – Người đã dùng cả đời biểu pháp đến và đi như một lữ khách, hoàn toàn vô sản chẳng có thứ gì để di chúc, đến không không và ra đi cũng không không nhưng lại cống hiến làm lợi ích to lớn cho cả nhân loại.

Khi nghe chuyện Hòa Thượng Hải Hiền niệm Phật tự tại vãng sanh thì họ cho rằng đó là may mắn và việc Ngài lưu toàn thân xá lợi chẳng qua là việc khác biệt đặc thù, hy hữu ngàn người có một. Họ không tin rằng năng lực công phu tu hành một đời giữ tâm thanh tịnh của Ngài có thể lưu lại toàn thân xá lợi.

Việc này chỉ có thể giải thích là do họ chưa cảm nhận sâu sắc con đường mình đang đi nên không đặt trọn niềm tin do đó khi thấy cái đẹp hơn thì liền thay đổi. Bản thân chúng tôi nhiều năm tiếp nhận lời dạy của Hòa Thượng Tịnh Không, càng lúc

chúng tôi càng thấy lời pháp của Ngài vô cùng thiết thực vượt qua cả không gian và thời gian. Quá khứ, hiện tại và tương lai vẫn thiết thực như vậy.

Hòa Thượng nhắc: **“Chúng ta chuyên học một bộ Kinh nào đó thì bộ Kinh đó là chủ còn các bộ Kinh khác liên quan đến Tịnh Độ chỉ để tham khảo”**. Chúng ta hiện đang học theo Kinh Vô Lượng Thọ nên chúng ta sẽ tham khảo các Kinh khác liên quan đến Tịnh Độ.

Suy rộng hơn, chúng ta đang theo chuẩn mực Thánh Hiền để đời nhân xử thế, đời người tiếp vật. Chúng ta có thể hiện đại hóa những chuẩn mực này nhưng vẫn phải giữ nội dung chính yếu của nó. Cũng vậy, một ki-lô-gram vàng có thể đúc ra nhiều hình khác nhau, đó là chuyển đổi về hình tướng còn bản chất vẫn là vàng, không hề thay đổi.

Hôm qua có người nói với chúng tôi rằng: **“Trong buổi gặp mặt trước giao thừa, những lời Thầy nói như mắng một mình con, con cần phải nỗ lực hơn, hoàn thiện hơn, nhất định đời này phải vãng sanh”**. Lời nói này rất hay, cũng là nhắc nhở cho chính bản thân chúng tôi. Người học Phật, khi nghe lời dạy của Phật Bồ Tát Thánh Hiền mà cảm nhận thấy các Ngài đang nói chính mình thì người đó có cơ hội được cứu. Ngược lại, nghe mà thấy như nhắc người khác thì Phật Bồ Tát Thánh Hiền không thể cứu được chúng ta.

Quả thật, lời dạy của các Ngài đang trực tiếp chỉ bảo mỗi cá nhân chúng ta vì hơn ai hết, chúng ta biết rõ rằng tập khí phiền não của mình đang diễn ra rất phức tạp. Chỉ cần một chút chủ quan, không kiểm soát từng ý niệm thì ý niệm hưởng thụ **“năm dục sáu trần”**, **“tham sân si mạn”** nổi lên; ảo danh ảo vọng, **“tự tư tự lợi”** liền dẫn dắt mình hoặc miệng thì nói hy sinh phụng hiến nhưng hành động vẫn là chiếm phần lợi về mình.

Hòa Thượng nói: **“Mọi người cùng tâm đầu ý hợp chung vai gánh vác hoàng truyền sứ mạng của Phật pháp và cũng phải có chung một tinh thần, chung sự cùng hiểu, chung một tâm cảnh như nhau để lợi ích chúng sanh được tốt hơn”**.

Hòa Thượng dạy chúng ta cùng nhau tu hành để đạt mục tiêu cuối cùng là vãng sanh. Bên cạnh đó, chúng ta còn cùng nhau học tập, hoàn thiện bản thân, bảo ban nhắc nhở nhau để làm được nhiều việc lợi ích cho cộng đồng và xã hội hơn.

Chúng tôi không vui hôm gặp mặt trước giao thừa là vì không chấp nhận những việc làm ảnh hưởng đến cộng đồng. Cá nhân thì có thể tha thứ nhưng liên quan đến cộng đồng thì không thể. Các bạn đồng tu ở phương xa có giờ lệch chúng ta nên họ phải vào phòng zoom từ sớm để tránh bị trễ giờ, thế nhưng mình lại vô tâm không mở zoom sớm khiến họ trực chờ để vào zoom mà không được.

Cho nên việc gì ảnh hưởng đến mọi người thì đều xem trọng. Ở thế gian chúng ta đề xướng **“Văn Hóa Truyền Thống”**, còn mỗi cá nhân chúng ta là người học Phật, vậy thì trong âm thầm, chúng ta đang đề xướng tư cách của một người học Phật trước cộng đồng.

Vai trò của chúng ta trước cộng đồng không hề nhỏ nên không được phép xem thường. Cộng đồng xã hội đều đang nhìn vào mình nên đừng bao giờ ngủ quên với thành quả mà quên đi vai trò. Phật pháp là tự thân mỗi người tu hành, còn gánh vác việc lan tỏa chuẩn mực Thánh Hiền, làm ra chuẩn mực tấm gương để người khác tin tưởng là nỗ lực gánh vác chung của tất cả chúng ta.

Hôm mừng 1 Tết, chúng tôi được nói chuyện với quý Thầy trụ trì Tô Đình Phước Hậu. Ngài hoan nghênh và rất mừng vì chúng ta làm việc rất tốt. Ngài kể Ngài đã thông báo cho toàn bộ Phật tử về Lớp học Kỹ năng sống hoàn toàn miễn phí và sách tấn họ dẫn con đến chùa để được “*Dạy cầm đũa, cầm bát và cách ăn thế nào cho đúng*”. Buổi học đó nhà Chùa đãi ngày 3 bữa cơm sáng trưa chiều. Ngài ân cần chúc Tết và nói “*Thầy làm được việc này, tôi vui lắm*”.

Đó là sự khẳng định của bề trên, của các bậc tôn túc. Như vậy mới chính là báo ơn vì từ nhỏ chúng tôi được học nơi đó. Để có thể làm được, chúng tôi đã phải làm thật tốt những nơi khác để tạo thành tiếng vang. Các Ngài muốn tin mình là các Ngài xem xét việc làm tổng thể của mình ở khắp mọi nơi. Giống như cuộc đời chúng ta là một hành trình, chỉ cần hướng zoom ống kính vào gần hay phóng ra xa là có thể xem thấy chúng ta đã làm gì trong hành trình cuộc đời đó. Vậy thì chúng ta không thể chủ quan lơ là được!

Tư cách của người học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền luôn là tiêu điểm để cộng đồng xã hội nhìn vào để lấy niềm tin. Hòa Thượng nói trong thời kỳ hiện đại này, bố thí pháp là làm ra tấm gương để cho mọi người cảm nhận, ngưỡng mộ, tâm phục khẩu phục thì người ta mới tìm đến học tập. Chứ không chỉ bố thí pháp là nói cho nhiều, cho hay, cho hoa trời rơi rụng. Vì vậy, Hòa Thượng dặn bảo chúng ta cùng nhau kê vai gánh vác sứ mạng truyền thừa của Phật pháp, chuẩn mực Thánh Hiền. Việc này thầy Thái Lễ Húc từng nói: “*Nếu chúng ta không làm thì ai làm*”. Tại lớp học Thầy và trò cùng ăn và ngủ giống nhau, không có sự phân biệt để Thầy dễ dàng dạy bảo từng chi tiết cho các em. Sự khích lệ của bề trên như vậy là để chúng ta nỗ lực hoàn thiện hơn, góp phần làm lợi ích được cho nhiều người hơn.

Bài hôm trước, Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta rằng Thích Ca Mâu Ni Phật hay tất cả chư Phật Bồ Tát đến thế gian đều như những diễn viên xuất sắc trên diễn đài để phục vụ chúng sanh. Thế gian diễn vai không thật còn Phật Bồ Tát diễn thật. Thế gian thì nói mà không làm, hoặc có làm thì làm càn quấy, không tuân thủ nguyên lý nguyên tắc. Phật Bồ Tát đến thế gian biểu diễn cho chúng sanh xem nhưng diễn thật.

Các Ngài thị hiện cho chúng ta thấy có thuận cảnh và có nghịch cảnh. Thuận cảnh là A Nan thỉnh Phật nói Pháp, nghịch cảnh là Đề Bà Đạt Đa phá hoại chánh pháp của Phật. Từ lời nhắc nhở của Hòa Thượng, chúng ta tự quán chiếu xem mình đang cần cầu, hộ trì chánh pháp hay đang chướng ngại, phá hoại chánh pháp.

Hòa Thượng cũng nhắc chúng ta tất cả pháp đều không rời khỏi nhân duyên. Thời tiết nhân duyên đủ thì chúng sanh mới tiếp cận được Phật pháp. Khi chưa đủ duyên mà cưỡng cầu thì chúng ta và chúng sanh đều phiền não. Nếu chúng ta làm đúng thời tiết nhân duyên thì chư Phật Bồ Tát sẽ đến ủng hộ, gia trì cho chúng ta. Nếu cưỡng cầu chính là tâm vọng động, nôn nóng, không thanh tịnh thì Phật Bồ Tát không đến, long thiên hộ pháp không có mà chỉ có yêu ma quỷ quái hay oan gia trái chủ ủa đến. Đây là cơ hội để họ đòi mỗi thâm thù mà chính mình đã làm cho họ đau khổ.

Từ vô lượng kiếp đến nay, chúng ta đã gây ra bao nhiêu ân oán tình thù. Chỉ xét trong mỗi lương duyên vợ chồng cũng thấy có đôi yêu thương nhau nhưng cũng có thù hận nhau, chỉ muốn đối phương chết. Dù rằng yêu thương nhau hay thù ghét nhau đều là giả nhưng vở kịch này vẫn đang diễn ra rất phức tạp ở thế gian. Nếu danh chính ngôn thuận là vợ chồng nhưng cuộc sống chỉ là chịu đựng lẫn nhau thì mỗi lương duyên đó chắc chắn sẽ kết thành oán thù.

Hòa Thượng nhắc chúng ta rằng Cổ Thánh Tiên Hiền làm bất cứ việc gì đều tuân thủ quy củ phép tắc, không được phép vượt qua, còn chúng ta thì tùy tiện. Nếu nói rằng vô pháp vô thiên thì chưa đến nỗi nhưng cũng có lúc vô pháp vô thiên vậy thì làm sao chúng ta có được thành tựu./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!